Hof van beroep Gent, 21 december 2020

Arrest
zesde kamer
correctionele zaken

Arrestnummer
C/1509/2020

Repertoriumnummer
2020/4095

Datum van uitspraak
21 december 2020

Notitienummer griffie
2020/NT/576
G. A.

Notitienummer parket-generaal
2019/PGG/1393
2020/VJ11/576

2019/PGG/1393 – 2020/VJ11/576

Not.nr. DE.55.F1.9408/18

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en de burgerlijke partij

nr. **FEDERAAL CENTRUM VOOR DE ANALYSE VAN DE MIGRATIESTROMEN, DE BESCHERMING VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE VREEMDELINGEN EN DE STRIJD TEGEN DE MENSENHANDEL, genoemd MYRIA**
ON 0254.694.086,
met maatschappelijke zetel te (…)

tegen

1. …(thans niet in de zaak)

2.nr. **G. A.**,
geboren te (…) (Eritrea) op (…),
Eritrese nationaliteit,
zonder gekende woon- en of verblijfplaats in het Rijk;
Aliassen
(…)

thans aangehouden
- beklaagde -

3. t/m 8. ... (thans niet in de zaak)

TENLASTELEGGINGEN

De procureur vervolgt de beklaagden als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek voor de volgende strafbare feiten:

A mensensmokkel - feiten vanaf 18 juni 2016 met verzwarende omstandigheden

het misdrijf mensensmokkel te hebben gepleegd, zijnde het ertoe bijdragen, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel.

(art. 77 bis lid 1, 2 en 4, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd ten opzichte van een minderjarige.

(art. 77 quater lid 1, 1° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; art. 100 ter Sw)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken.

(art. 77 quater lid 1, 2° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, of door ontvoering, machtsmisbruik of bedrog.

(art. 77 quater lid 1, 3° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; art. 483 Sw)

met de omstandigheid dat het leven van het slachtoffer opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar is gebracht.

(art. 77 quater lid 1, 4° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt.

(art. 77 quater lid 1, 6° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

met de omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betrof, ongeacht of betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon had of niet.

(art. 77 quinquies lid 1, 2° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

(...)

2 te 9150 Kruibeke en elders in het Rijk in de periode van 8 mei 2018 tot en met 16 januari

2019, meermaals, op niet nader bepaalde data

door G. A. (tweede inverdenkinggestelde),

1 Y. A. °(…) - Eritrea

2 A. E. °(…) - Eritrea

3 B. K. °(…) - Eritrea

4 E. E. °(…) - Eritrea

5 F. I. °(…) - Ethiopië

6 F. S. °(…) - Eritrea

7 G. R. °(…) - Eritrea

8 H. T. °(…) - Eritrea

9 H. S. °(…) - Eritrea

10 T. H. °(…) - Eritrea

11 S. H. °(…) - Eritrea

12 H. Ta. °(…) - Eritrea

13 H. B. °(…) - Eritrea

14 K. M. °(…) - Eritrea

15 M. H. °(…) - Eritrea

16 M. G. °(…) - Eritrea

17 M. A. °(…) - Eritrea

18 O. A. °(…) - Eritrea

19 S. K. °(…) - Eritrea

20 S. A. °(…) - Eritrea

21 T. M °(…) - Eritrea

22 W. A. M. °(…) - Eritrea

23 W. A. °(…) - Eritrea

(...)

B mensensmokkel - feiten vanaf 18 juni 2016 met verzwarende omstandigheden

het misdrijf mensensmokkel te hebben gepleegd, zijnde het ertoe bijdragen, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel.

(art. 77 bis lid 1, 2 en 4, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken.

(art. 77 quater lid 1, 2° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, of door ontvoering, machtsmisbruik of bedrog.

(art. 77 quater lid 1, 3° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; art. 483 Sw)

met de omstandigheid dat het leven van het slachtoffer opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar is gebracht.

(art. 77 quater lid 1, 4° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt.

(art. 77 quater lid 1, 6° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

met de omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betrof, ongeacht of betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon had of niet.

(art. 77 quinquies lid 1, 2° en 2, en 77 sexies lid 1 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

(...)

2 te 9150 Kruibeke en elders in het Rijk in de periode van 8 mei 2018 tot en met 16 januari 2019, meermaals, op niet nader bepaalde data

door **G.** A. **(tweede inverdenkinggestelde),**

1 A. S. °(…) - Eritrea

2 A. T. °(…) - Eritrea

3 A. J. °(…) - Eritrea

4 A. A. K. °(…)- Eritrea

5 A. E. °(…) - Ethiopië

6 A. C. °(…) - Eritrea

7 A. G. °(…) - Eritrea

8 A. T. °(…) - Eritrea

9 B. P. °(…) - Ethiopië

10 B. W. °(…) - Eritrea (…)

11 S. B. °(…) - Eritrea

12 C. B. °(…) - Eritrea

13 C. Z. °(…) - Eritrea

14 D. M. °(…) - Eritrea

15 D. H. °(…) - Eritrea

16 D. M. °(…) - Eritrea

17 D. A. °(…) - Eritrea

18 E. H. °(…) - Eritrea

19 E. M. °(…)

20 F. D. °(…) - Eritrea

21 G. M. °(…) - Eritrea

22 G. G. °(…) - Eritrea

23 G. Z. °(…) - Eritrea

24 G. E. °(…) - Eritrea

25 H. A. °(…) - Eritrea

26 H. E. °(…) - Eritrea

27 H. Ey. °(…) - Eritrea

28 H. K. °(…) - Eritrea

29 H. Er. °(…) - Eritrea

30 H. Ke. °(…) - Eritrea

31 I. I. °(…) - Eritrea (…)

32 J. A. °(…) - Eritrea

33 K. T. °(…) - Eritrea

34 K. B. °(…) - Eritrea

35 K. R. °(…) - Eritrea

36 K. Y. °(…) - Ethiopië

37 K. Yo. °(…) - Eritrea

38 L. H. °(…) - Eritrea

39 M. B. °(…) - Eritrea

40 M. F. °(…) - Eritrea

41 M. S. °(…) - Eritrea

42 M. W. A. °(…) - Eritrea

43 S. M. °(…) - Eritrea

44 M. Ab. °(…) - Eritrea

45 O. E. °(…) - Eritrea

46 O. J. °(…) - Eritrea

47 B. S. °(…) - Eritrea

48 S. As. °(…) - Ethiopië

49 S. Ai. °(…) - Eritrea

50 S. S. °(…) - Eritrea

51 .T J. °(…) - Eritrea

52 T. B. °(…) - Eritrea

53 T. T. °(…) - Eritrea

54 T. Z. °(…) - Eritrea

55 B. T. °(…) - Eritrea

56 W. F. °(…) - Eritrea

57 W. B. °(…) - Ethiopië

58 X. F. °(…) - Eritrea

59 X. P. °(…) - Eritrea

60 Y. Y. °(…) - Eritrea

(...)

C....

D deelname aan voorbereiding of uitvoering geoorloofde activiteiten criminele organisatie

terwijl hij wist dat zijn deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, zoals bedoeld in artikel 324 bis van het Strafwetboek, te hebben deelgenomen aan de voorbereiding of de uitvoering van enige geoorloofde activiteit van die criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft.

(art. 324 bis en 324 ter§ 2 Sw)

1 te 9150 Kruibeke en elders in het Rijk in de periode van 8 mei 2018 tot en met 16 januari 2019, meermaals, op niet nader bepaalde data

door **G.** A. **(tweede inverdenkinggestelde),**

(...)

* * *

1.
1.1.
De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D19D, besliste bij vonnis van 25 februari 2020 op tegenspraak ten aanzien van G. A., tweede beklaagde, en het Federaal centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (Myria), burgerlijke partij, wat hen betreft, als volgt:

"OP STRAFGEBIED

De rechtbank heromschrijft:

- (...)

- de tenlastelegging D als volgt:

- *"deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, namelijk mensensmokkel met verzwarende omstandigheden (art. 322, 323 lid 1 en 324 lid 1 en 2 van het Strafwetboek).*

- *1. te 9150 Kruibeke en elders in het Rijk in de periode van 8 mei 2018 tot en met 16*

januari 2019, meermaals, op niet nader bepaalde data door G. A. (tweede beklaagde);

(...)

De rechtbank spreekt de beklaagden vrij van de verzwarende omstandigheid vermeld in de tenlasteleggingen A en B dat het misdrijf werd gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang.

(...)

Tweede beklaagde G. A.

De rechtbank

- verklaart tweede beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlasteleggingen A.2, B.2 en D.1 (zoals heromschreven).

- **VEROORDEELT** tweede beklaagde voor de bewezen verklaarde feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van **VIER (4) JAAR** en een geldboete van **644.00 EURO**, zijnde een geldboete van 83.000 euro verhoogd met 70 opdeciemen (X8), of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

- verleent tweede beklaagde **GEWOON UITSTEL** voor een gedeelte van 544.000 euro van de opgelegde geldboete van 644.000 euro, voor een periode van drie jaar.

- **ONTZET** tweede beklaagde uit de rechten bedoeld in artikel 31, 1e lid van het Strafwetboek gedurende een periode van 5 jaar.

- spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, met 70 opdeciemen verhoogd, 200 EURO bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

- veroordeelt de beklaagde, krachtens artikel 4§3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**.

(...)

Kosten:

De rechtbank veroordeelt

- (eerste beklaagde tot 40 %)
- (derde en zevende beklaagde elk tot 15 %)
- tweede beklaagde tot 10 %
- (vierde, vijfde, zesde en achtste beklaagde elk tot 5 %)

van de gerechtskosten, deze tot op heden in hun geheel begroot op de som van 18.016,19 euro, (meer de betekeningskosten van dit verstekvonnis wat de derde tot en met de achtste

beklaagde betreft).

Overtuigingsstukken

De rechtbank:

- verklaart de stukken verbeurd die neergelegd zijn onder de nummers 2694/2018, 3935/2018, 5763/2018, 7803/2018, 7804/2018, 964/2019, 967/2019, 3240/2019, 4479/2019, 4480/2019, 4481/2019, 5068/2019 (op grond van artikel 42 of 43 van het strafwetboek);
- beveelt de teruggave aan eerste beklaagde van de voorwerpen neergelegd onder overtuigingsstaat nr. 966/2019 en 969/2019;
- stelt het overtuigingsstuk met nummer 970/2019 ter beschikking van het Openbaar Ministerie;
- beveelt de voeging aan het dossier van de volgende overtuigingsstukken: nrs. 2693/2018, 3591/2018, 4086/2018, 965/2019, 968/2019, 970/2019, 1386/2019, 3236/2019, 3237/2019, 3239/2019, 3241/2019, 4478/2019, 5173/2019, 5174/2019, 5175/2019, 5177/2019, 5178/2019, 5179/2019, 5372/2019, 8777/2019, 8778/2019, 92/2020.

OP BURGERLIJK GEBIED

- **Vordering van het Federaal Centrum voor de Analyse van Migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (MYRIA)**

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij het Federaal Centrum voor de Analyse van Migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (MYRIA) ontvankelijk en in de hierna volgende mate gegrond.
- veroordeelt beklaagden hoofdelijk om aan de burgerlijke partij, een schadevergoeding van 101 euro te betalen uit hoofde van de geleden schade te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf 1 augustus 2018 tot op vandaag en met de moratoire (gerechtelijke) interest vanaf vandaag tot de datum van volledige betaling, beiden aan de wettelijke rentevoet.
- veroordeelt beklaagden hoofdelijk tot de kosten van de burgerlijke partij, begroot op de rechtsplegingsvergoeding van 180 euro, met dien verstande dat derde tot achtste beklaagde slechts kunnen gehouden zijn tot 90,00 euro.

- **Overige burgerlijke belangen**

De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan."

1.2.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 24 maart 2020 door de beklaagde G. A. tegen al de beschikkingen van het vonnis,
- 31 maart 2020 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde G. A..

1.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 24 maart 2020 door de advocaat van de beklaagde G. A.,
- 31 maart 2020 door het openbaar ministerie.

1.4.

Op de terechtzitting van 12 oktober 2020 legde het hof overeenkomstig de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, zevende lid, Wetboek van Strafvordering, een conclusietermijn voor de burgerlijke partij vast en bepaalde het hof de rechtsdag op maandag 9 november 2020 om 14.00 uur.

Op de terechtzitting van 30 november 2020 stelden de partijen uitdrukkelijk dat alle neergelegde conclusies in het beraad mogen worden betrokken.

1.5.

Op de terechtzitting van 9 november 2020 werd de zaak - gezien de opgeroepen tolk niet aanwezig was om de beklaagde, die de Nederlandse taal niet machtig is, bij te staan - uitgesteld in dezelfde staat (voor behandeling) naar de terechtzitting van 30 november 2020 om 14.00 uur.

1.6.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 30 november 2020 in het Nederlands behoudens de verklaringen van de beklaagde die zich heeft uitgedrukt in de Amhaarse taal en werd bijgestaan door de aangestelde beëdigde tolk, die de gezegden heeft vertaald van het Amhaars naar het Nederlands en omgekeerd:

- de beklaagde G. A. in zijn middelen van verdediging bijgestaan door meester P. V. M., advocaat met kantoor te (…),
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Carl Bergen, advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij het Federaal centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (Myria), in haar eis vertegenwoordigd door meester M. W., in de plaats van meester L. A., beiden advocaat met kantoor te (…).

2.

2.1.

De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 25 februari 2020, gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften houdende de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht werden eveneens tijdig ingediend.

2.2.
In het door de advocaat van de beklaagde G. A. ingediende verzoekschrift als bedoeld in artikel 204 Sv. (grievenformulier hoger beroep), wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de procedure (aankruising van die rubriek waarbij werd vermeld: *"Reden(en): -verjaring, - rechten van verdediging, - herkwalificatie"*), de schuld (aankruising van die rubriek waarbij werd vermeld dat de appellant zijn schuld aan de telastleggingen A.2, B.2 en D.1 betwist), de straf en/of maatregel (aankruising van die rubriek waarbij werd vermeld dat gelet op de betwisting van de schuld, de appellant niet kan worden veroordeeld tot de straffen (dit is een gevangenisstraf van 4 jaar, een geldboete van 83.000,00 euro en een ontzetting uit de rechten zoals bedoeld in artikel 31, lid 1 Sw. voor vijf jaar), minstens dient de bestraffing gemilderd te worden) en de burgerlijke rechtsvordering (aankruising van die rubriek waarbij werd vermeld dat de burgerlijke vordering van MYRIA in al haar onderdelen wordt betwist gelet op de gevraagde vrijspraak, minstens is de vordering niet ontvankelijk en ongegrond).

In het door het openbaar ministerie ingediende verzoekschrift als bedoeld in artikel 204 Sv. (grievenformulier hoger beroep) wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk een volgberoep waarbij het openbaar ministerie ook hoger beroep aantekent wat betreft de uitgesproken straffen.

2.3.
De hoger beroepen van de beklaagde G. A. en van het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artikelen 203-204 van het Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggend arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

Het hof stelt vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

3.
De zaak werd bij de eerste rechters aanhangig gemaakt door de beschikking tot verwijzing naar de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, door de raadkamer bij dezelfde rechtbank, van 3 december 2019.

De feiten voorwerp van de telastleggingen A.2 en B.2 zijn strafbaar met criminele straffen.

In de verwijzingsbeschikking werden voor de thans in zake zijnde beklaagde, G. A., verzachtende omstandigheden aangenomen.

De feiten voorwerp van de telastlegging D.1 zijn strafbaar met correctionele straffen en behoren tot de bevoegdheid van de correctionele rechtbank.

De eerste rechters waren en het hof is thans aldus bevoegd om kennis te nemen van de strafvordering lastens de beklaagde.

4.
De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

5.
Nu er geen grief is door het openbaar ministerie wat betreft de vrijspraak van de beklaagde G. A. voor de verzwarende omstandigheid van zowel de telastlegging A.2 als de telastlegging 8.2, wat betreft het door de eerste rechters niet schuldig bevonden zijn van hem aan de omstandigheid dat de misdrijven van de telastleggingen A.2 en 8.2 zouden gepleegd zijn door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, staat de vrijspraak van deze beklaagde voor deze verzwarende omstandigheden definitief vast.

6.
De eerste rechters hebben in het bestreden vonnis in de rubriek '3.1 Overzicht van de feiten (41° tot en met 1° alinea 56° blad) de feitelijke gegevens die aan de basis liggen van de strafvordering lastens onder meer de beklaagde omstandig en degelijk uiteengezet, zodat het hof deze uiteenzetting overneemt en hier als herhaald beschouwt.

Samengevat wordt in dit feitenrelaas het onderzoek beschreven naar de activiteiten van een mensensmokkelbende georganiseerd door B. M. ('B.' of 'Ba.') - oorspronkelijk eerste beklaagde -, bijgestaan door diverse helpers. De helpers kregen geld, voeding en kledij van B. M..

Uit dit onderzoek bleek dat de helpers van B. M. op regelmatige tijdstippen in de voorziene incriminatieperiodes, 's avonds met een groep transmigranten vanuit Brussel met de trein vertrokken richting Antwerpen-Berchem. Daar aangekomen hadden de helpers/smokkelaars contact met B. M.. Vervolgens gingen de transmigranten met 1 of 2 smokkelaars met de tram en bus richting Kruibeke om dan te voet naar de parking E17 in Kruibeke/Beveren ('Ba.'s parking' zoals blijkt uit het onderzoek) te stappen. De overige smokkelaars gingen samen met B. M. met de trein richting Beveren en vervolgens te voet naar de parking.

Op de parking kwamen de beide groepen samen in de 'shelter', dit is een serre gelegen op een privaat terrein in een straatje grenzende aan de parking. In de shelter moesten de transmigranten bij één van de smokkelaars een lotje trekken met een nummer. Op die manier werden groepen gevormd en werd bepaald wie met welke vrachtwagen meekon. De helpers, waaronder de beklaagde G. A., kregen een 'joker', dit is een vrijgeleide opdat zij gratis -in ruil voor hun hulp aan de mensensmokkel- op een door hen gekozen tijdstip en in door hen zelf gekozen omstandigheden zelf een poging mochten wagen om de overtocht naar Groot-Brittannië te maken.

Intussen gingen andere smokkelaars-helpers op de parking op zoek naar geschikte vrachtwagens. Wanneer een geschikte vrachtwagen met bestemming Groot-Brittannië gevonden werd, contacteerden ze de smokkelaars die achterbleven in de shelter om met een

deel van de transmigranten naar de desbetreffende vrachtwagen te komen. Intussen stonden er steeds een aantal smokkelaars-helpers op de uitkijk naar politie of beveiligingsagenten.

De groep transmigranten werd vervolgens door B. M. en zijn helpers in de laadruimte gestoken.
Koelwagens werden daarbij klaarblijkelijk als de beste transporten beschouwd om Groot-Brittannië te bereiken omdat deze door de goede isolatie de meeste kans maken om door de controles te geraken.
Evenwel kunnen veel van deze laadruimtes niet van binnenuit geopend worden zodat de transmigranten er niet op eigen houtje uitkunnen.
Dit leidde er in casu toe dat een aantal transmigranten op 9 januari 2019 tijdens een transport door deze bende, in ademnood kwamen en dienden bevrijd worden door de hulpdiensten in S. o. T. (Verenigd Koninkrijk). De Belgische onderzoekers namen immers kennis van de problemen via de telefoontap en verwittigden de politiediensten in het Verenigd Koninkrijk. Tijdens de uitvoering van de tapmaatregel bleek dat zowel B. M. als G. A. vernamen dat er mensen in levensgevaar waren maar dat zij nalieten enig initiatief tot hulp te nemen.

7. Voorafgaandelijk - De ontvankelijkheid van de strafvordering - het horen van getuigen ter terechtzitting
7.1.
De beklaagde G. A. verzoekt het hof, vooraleer de zaak ten gronde te beoordelen, over te gaan tot het verhoor ter zitting van de 83 geïdentificeerde gesmokkelde personen, waarvan de namen opgenomen werden in de telastleggingen A.2 en B.2. De beklaagde houdt voor dat het horen van deze verschillende 'getuigen' ter terechtzitting noodzakelijk is opdat hij zijn rechten van verdediging effectief en naar behoren zou kunnen uitoefenen.

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien de beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgd recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgd recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen.

Als wezenlijk wordt daarbij beschouwd of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolging in haar geheel eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van de beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf.

De artikelen 6.1 en 6.3.d EVRM vereisen dat, om een belastende verklaring van een tijdens het vooronderzoek gehoorde persoon als bewijs in aanmerking te nemen, zonder dat de beklaagde de gelegenheid had die persoon als getuige op de rechtszitting te ondervragen, de rechter nagaat of:

- er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige, dit wil zeggen feitelijke of juridische gronden die de afwezigheid van de getuige op de rechtszitting kunnen verantwoorden;
- de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de

schuldigverklaring steunt, waarbij onder doorslaggevend wordt verstaan bewijs dat dermate belangrijk is dat het aannemelijk is dat het het resultaat van de zaak heeft bepaald;
- er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn, met inbegrip van sterke procedurele waarborgen.

Samen met de eerste rechters merkt het hof op dat de gevraagde 'getuigen' geenszins belastende verklaringen aflegden tijdens het vooronderzoek gelet op de afwezigheid van enig verhoor van deze personen door de politiediensten.

Voor zover de beklaagde er blijkbaar van uitgaat dat het gegeven dat deze 83 geïdentificeerde personen weerhouden werden als slachtoffer van mensensmokkel en dus door hun aanwezigheid in een vrachtwagen getuigen/bewijselementen à charge vormen (p. 8 syntheseconclusie), die hem het recht geven deze personen te horen ter terechtzitting, wiens verklaringen voor hem à decharge zouden kunnen zijn, verwijst het hof naar de correcte motieven van de eerste rechters om dit verzoek af te wijzen en neemt het hof deze kortheidshalve over:

"De criteria om een verzoek tot getuigenverhoor af te wijzen, zijn enkel van toepassing op personen die belastende verklaringen hebben afgelegd. Bij het beoordelen van de bewijswaarde van de verklaringen van andere personen of van het resultaat van hun optreden, oordeelt de rechter onaantastbaar over de noodzaak, de raadzaamheid en de gepastheid van het bevelen van een bijkomende onderzoeksmaatregel zoals een getuigenverhoor, mits daarbij het recht van de beklaagde op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd niet wordt miskend. (Cass. (2° k.) AR P.17.1250.N, 19 juni 2018 (G.P))

Tweede beklaagde wenst de 83 geïdentificeerde personen zoals vermeld in de dagvaarding in de tenlasteleggingen A.2 en B.2 te laten verhoren omdat zij volgens hem zijn beweerde rol zouden kunnen weerleggen. De rechtbank merkt op dat geen van deze personen een belastende verklaring ten aanzien van tweede beklaagde aflegde tijdens het onderzoek. De rechtbank gaat dan ook niet in op zijn verzoek. Het verhoor van deze 83 personen is niet nuttig of noodzakelijk voor het achterhalen van de waarheid, die voldoende gekend is op basis van de stukken van het strafdossier. De op te roepen getuigen betreffen bovendien allen illegalen die hoogstwaarschijnlijk niet langer in België verblijven en hier dan ook niet zullen kunnen worden aangetroffen. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat deze personen - die tweede beklaagde per hypothese niet persoonlijk kenden - nog zouden kunnen verduidelijken wat hij in de periode van 8 mei 2018 tot en met 16 januari 2019 op de parking in Kruibeke deed.

Het stond tweede beklaagde trouwens vrij om zelf verklaringen of getuigen aan te brengen die zijn rol op de parking in Kruibeke kunnen verduidelijken. Het feit dat hij zich in hechtenis bevindt en geen contact heeft met andere transmigranten doet hier volgens de rechtbank geen afbreuk aan. Op basis van het lijvige strafdossier kan hij zich afdoende op de tenlasteleggingen verdedigen. Zijn recht op een eerlijk proces blijft gewaarborgd.
…"

Noch in de beroepsconclusies noch in termen van pleidooi werden door de beklaagde middelen, argumenten of beschouwingen aangebracht om de motieven van de eerste

rechters te ontzenuwen en het hof tot een andere beslissing te kunnen brengen voor wat betreft deze vraag tot het oproepen van deze getuigen ter terechtzitting. Waar de identiteit van deze personen door de politie werd opgenomen omdat zij werden aangetroffen in vrachtwagens in omstandigheden die totaal niet aannemelijk zijn als normaal en veilig vervoer van personen, is het, mede gelet op andere gegevens van het vooronderzoek, ook duidelijk dat deze personen slachtoffers waren van mensensmokkelaars, die ook handelden in wisselende samenstellingen, zodat het totaal onaannemelijk is dat zij op objectieve en veilige wijze een verklaring zouden kunnen afleggen, laat staan nadere informatie zouden kunnen bijbrengen over de precieze betrokkenheid van de beklaagde.

Het hof zal bij de beoordeling of de tenlastegelegde misdrijven ten aanzien van de beklaagde al dan niet bewezen zijn, zijn oordeel overigens niet louter steunen op het feit dat de beklaagde vervolgd wordt in het kader van smokkel van die 83 personen ten aanzien van hen, maar op alle elementen van het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting.

Het hof treedt de eerste rechters op grond van hun voormelde motieven en de bijkomend door het hof vermelde motieven bij dat er geen sprake is van een schending van de rechten van verdediging van de beklaagde of een daaruit voortvloeiende onontvankelijkheid van de strafvordering doordat die personen niet zijn of zullen worden verhoord.

7.2.
De beklaagde verzoekt het hof eveneens om Prof. Dr. G. F. op te roepen als getuige.

De beklaagde zet in beroepsconclusies uiteen dat voornoemde professor expert is in de oorzaken, de beweegredenen en de impact van de migratiestromen vanuit Afrika naar Europa en het Verenigd Koninkrijk en dat hij het hof *'noodzakelijke inlichtingen'* dient te verschaffen *"in het licht van de verdediging die gevoerd wordt inzake de toepassing van artikel 71 van het Wetboek van Strafvordering"*.(sic)

Het is duidelijk dat wordt bedoeld: artikel 71 Strafwetboek.

Het hof is van oordeel dat het horen van Prof. Dr. G. F. niet nuttig noch noodzakelijk is voor het achterhalen van de concrete waarheid in deze zaak, daarin begrepen de schulduitsluitingsgrond die de beklaagde meent te kunnen inroepen.

Het hof ziet niet in op welke manier deze 'getuige', die louter algemene inlichtingen zou kunnen verstrekken en geen enkele kennis heeft van de feitelijke toedracht in dit dossier noch van de concrete persoonlijke omstandigheden van de beklaagde, het hof noodzakelijke inlichtingen zou kunnen bijbrengen bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een schulduitsluitingsgrond in hoofde van de beklaagde zoals voorzien in artikel 71 van het Strafwetboek.

Het hof wijst de vraag van de beklaagde tot het horen van deze 'getuige' af.

8. De basismisdrijven - mensensmokkel

Voorafgaandelijk stipt het hof aan dat de beklaagde wordt vervolgd als dader/mededader (art.

66 Strafwetboek).

Overeenkomstig artikel 80 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna te noemen de Vreemdelingenwet) zijn alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, van toepassing op de in deze wet bepaalde misdrijven.

Om een beklaagde als mededader van een misdrijf te veroordelen, is niet vereist dat alle bestanddelen van het misdrijf in de deelnemingshandelingen begrepen zijn; voldoende is dat wordt vastgesteld dat de deelnemer wetens en willens aan de uitvoering van het misdrijf heeft meegewerkt op een van de wijzen bepaald in artikel. 66 tweede en derde lid Sw. (vgl. Cass. 19 september 1995, A.R. P.94.0377.N., *A.C.*, 1995, 798).

8.1.
De beklaagde houdt ook voor het hof voor dat hij zelf transmigrant was die de wil had om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan en dat hij zelf een slachtoffer was van de mensensmokkelbende.

De beklaagde argumenteert dat er geen bewijs werd geleverd omtrent het hem te last gelegde, minstens is er volgens hem sprake van redelijke twijfel.

De beklaagde stelt dat:
- hij bij zijn -frequente- aanwezigheden op de parking te Kruibeke geen enkele feitelijke handeling stelde die als strafbaar kan worden weerhouden;
- hij geen mensen 'ronselde' en begeleidde naar de parking;
- hij geen deelnemingshandelingen aan de mensensmokkel stelde;
- bepaalde tapgesprekken niet integraal/woordelijk worden weergegeven doch een loutere samenvatting betreffen in de Engelse taal;
- de inhoud van de tapgesprekken niet wordt bevestigd door objectieve gegevens.

De beklaagde verwijst ook naar de verklaring van Y. K. (stuk 142 map vormstukken kaft 1 strafdossier - navolgend proces-verbaal 001139/2019 van 23 januari 2019) die verklaarde dat de beklaagde G. A. B. M. hielp omdat hij geen geld had en eens hij voldoende geholpen had gratis mocht vertrekken naar Engeland, hetgeen volgens de beklaagde het bewijs levert dat hij eveneens slachtoffer maar geen mededader is.

De beklaagde houdt eveneens voor dat uit het strafdossier niet blijkt waaruit dergelijke hulp zou hebben bestaan.

Deze stelling van de beklaagde G. A. is volkomen in strijd met de objectieve elementen van het strafdossier waaruit zonder enige redelijke twijfel blijkt dat de beklaagde deel uitmaakte van een bende die zeer frequent in de voorziene incriminatieperiodes betrokken was bij het overbrengen van transmigranten naar de parking in Kruibeke ("Ba.'s parking") om deze personen in vrachtwagens, veelal koelwagens, te laten plaatsnemen om hen alzo te proberen te smokkelen naar het Verenigd Koninkrijk.

Met de eerste rechters is het hof van oordeel dat de door de beklaagde voor het hof volgehouden betwistingen totaal ongeloofwaardig zijn en flagrant in strijd zijn met:

- de hoger vermelde verklaring van Y. K. waar de beklaagde G. A. zelf naar verwijst in beroepsconclusies en waarbij Y. K. hem aanduidt als een 'medewerker' van B. M., die de lotjes met cijfers maakte en uitdeelde aan de transmigranten en van wie hij de opdracht kreeg tijdens de nacht van 16 januari 2019 (dit is de nacht dat ook de beklaagde zowel als 'B. M.' gearresteerd werden) om op de uitkijk te staan;
- de gedeeltelijke bekentenissen van de beklaagde tijdens een herverhoor op 22 mei 2019 (stuk 279 kaft 2 strafdossier - navolgend proces-verbaal 007308/2019 van 23 mei 2019), waarbij de beklaagde geconfronteerd werd met verschillende belangrijke elementen uit het onderzoek (waaronder de tapgegevens) en verklaarde dat hij inderdaad voor B. M. werkte;
- de diverse communicaties op het nummer (…), waarmee de beklaagde tijdens het verhoor van 22 mei 2019 puntsgewijze werd geconfronteerd en waaruit onder meer blijkt dat:

    * hij aan anderen toelichting gaf over de werkwijze van de smokkelbende van B. M. en zijn rol daarin en waarbij hij ook zijn relatie met B. M. verduidelijkte,
    * hij tijdens de smokkel op de parking op de uitkijk stond voor politie en veiligheidsagenten,
    * hij tijdens het smokkelen op de parking instructies van B. M. doorgaf aan de andere helpers, onder meer het aantal vluchtelingen dat vanuit de 'shelter' naar buiten mocht komen tot op de parking,
    * hij in een telefoongesprek met een zekere M. op 11 januari 2019, van deze onbekende de boodschap kreeg dat ''*jullie*"(hiermee wordt de bende bedoeld) de volgende keer een foto dienden te trekken van de nummerplaat van het voertuig zodat in het geval van nood de politie kon verwittigd worden; deze onbekende verwees hierbij naar het hoger in dit arrest vermelde voorval waarbij een groep vluchtelingen in een koelwagen in levensgevaar verkeerden;
    * hij ondanks het feit dat hij op de hoogte was van het incident in de koelcontainer, de daaropvolgende nacht van 9 januari op 10 januari 2019 opnieuw hielp bij het smokkelen vanuit 'Ba.'s parking';
    * hij B. M. wenste te helpen en later nog eens een poging zou wagen om zelf over te steken naar het Verenigd Koninkrijk wanneer er nog eens *'een goede vrachtwagen'* was;
    * hij op 30 oktober 2018 sprak met ene "Q." over een mislukte mensensmokkelpoging en hij vertelde dat als B. M. ooit gearresteerd werd dat
    * "As." zou overnemen, hetgeen hij trouwens bevestigde in zijn verhoor van 22 mei 2019;
    * hij op 4 november 2018 vertelde aan ene "Ma.' dat hij behoorde tot de groep van "Ka.", deze laatste zijnde een medewerker van B. M. en dat hij reeds een volledig jaar in België was,
    * hij op 5 november 2018 probeerde ene "Ab." te overtuigen om naar België te komen om via de organisatie van B. M. te proberen naar Groot-Brittannië te geraken; hij legde uit dat B. M. de beste parking had en dat het 1.000,00 euro kostte,

* hij op 21 november 2018 vertelde aan ene "Sa." dat er daags voordien een vrachtwagen met 21 personen was doorgeraakt en haar voorstelde het diezelfde dag met B. M. te proberen omdat deze gelet op de voormelde geslaagde doortocht nieuwe kandidaten zou aanvaarden,
* hij op 22 november 2018 een gesprek had met "Jo. en Sa." waarbij hij vertelde dat hij van B. M. nieuwe kleren en schoenen kreeg en door hem uitgenodigd werd voor een ontbijt, dat hij een goede verhouding had met B. M. en nieuwe mensen tot bij hem bracht,
* hij in de nacht van 3 december op 4 december 2018 met "Mu." inlichtingen uitwisselde over de positie van de veiligheidsagenten op de parking,
* hij in de nacht van 10 op 11 december 2018 met "Ka., Yo. en Jo." informatie uitwisselde over de organisatie van de smokkelactiviteiten,
* hij op 20 december 2018 belt naar een onbekende en hem meedeelde dat hij hem via B. M. kon laten smokkelen en hem tot bij B. M. kon brengen,
* hij op 16 januari 2019 om 06.31 uur, dit is net nadat B. M. werd gearresteerd, belde met "S." en haar meedeelde dat B. M. gearresteerd was maar dat hij het werkgerief in de rugzak van B. M. had verstopt; deze rugzak werd later door de politiediensten teruggevonden in de shelter aan de parking,
* hij op 21 november 2018 tijdens een telefoongesprek met een onbekende meedeelde dat hij mensen die wensen gesmokkeld te worden tot bij B. M. brengt, dat dit 1.000,00 euro kostte en dat hij geld kreeg voor deze tussenkomsten,
* hij in een gesprek met een zekere "Ki." op 3 januari 2019 zegde dat hij meesmokkelde en dat, als hij een vluchteling bij B. M. aanbracht, hij 1.100,00 vroeg waarvan 1.000,00 euro voor B. M. en 100,00 euro voor zichzelf; hij bevestigde dit in zijn herverhoor van 22 december 2019 ("Dat heb ik inderdaad gezegd. Maar ik heb dit niet gedaan. Ik zei zomaar iets."),
* hij in een gesprek op 22 december 2018 verklaarde aan een onbekend gebleven persoon dat hij die morgen samen met B. M. de parking verliet om 06.00 uur en dat de smokkelactiviteiten zouden worden stilgelegd voor een dag of vijftien zodanig dat de politie zou misleid worden,
* hij in een telefoongesprek met "S." op 27 december 2018 vertelde dat hij 200,00 euro voor Kerstmis en 200,00 euro voor Nieuwjaar van B. M. en 50,00 euro van Ka. ontving waarop S. antwoordde dat hij geluk had beste vrienden te zijn met een smokkelaar;

- de gevoerde observaties tijdens het strafonderzoek waaruit bleek dat de beklaagde steeds terugkeerde met B. M. en de andere helpers via het treinstation van Beveren om daar de trein te nemen naar Berchem, terwijl de vluchtelingen te voet terugkeerden van de parking Kruibeke om vanaf de bushalte Halewijn aan linkeroever de bus (en nadien de tram) te nemen naar het treinstation te Berchem en van daaruit verder te reizen naar Brussel;
- de gevoerde observaties tijdens het strafonderzoek waaruit bleek dat de beklaagde samen met andere helpers de vluchtelingen begeleidde en in tegenstelling tot deze vluchtelingen geen bagage bijhad;
- de gevoerde obervaties waarbij vastgesteld werd dat de beklaagde in de nacht van 29 op 30 november 2018 instond voor de begeleiding van de transmigranten vanuit Brussel- Noord naar Antwerpen-Berchem;

- de zendmastbepalingen waaruit blijkt dat de beklaagde G. A. in augustus en september 2018 herhaaldelijk 's nachts aanwezig was op de parking in Kruibeke (stuk 258 kaft 2 strafdossier) en in de periode van 14 november 2018 tot 21 december 2018 23 nachten actief was op de parking.

De beklaagde was duidelijk vrijwillig betrokken bij de mensensmokkel, gelet op de frequentie waarmee hij in beeld kwam, de frequentie en inhoud van de door hem gevoerde telefoongesprekken en de goede verstandhouding die hij onderhield met de andere helpers en met B. M. zelf zoals dit blijkt uit de objectieve elementen van het dossier.

8.2.
Op goede gronden hebben de eerste rechters aldus geoordeeld dat de beklaagde G. A. zijn strafbare deelneming verleende aan de illegale transporten van transmigranten, meermaals, op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 8 mei 2018 tot en met 16 januari 2019, en dit met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel.

Op grond van de motieven van de eerste rechters en de hierboven door het hof uiteengezette redenen, treedt het hof de eerste rechters bij dat de beklaagde G. A. schuldig is aan de feiten van mensensmokkel in de zin van artikel 77*bis*, lid 1, 2 en 4, en artikel 77*sexies*, lid 1, van de Vreemdelingenwet, voorwerp van de telastleggingen A.2. en B.2.

Noch het feit dat de beklaagde G. A. zelf verschillende keren poogde de oversteek te maken naar het Verenigd Koninkrijk, noch het feit dat hij niet elke keer aanwezig was bij de verplaatsing naar de parking, doet daaraan enige afbreuk. Zelfs in de periodes dat de beklaagde G. A. opgesloten werd in een gesloten centrum, onderhield hij op bestendige wijze de contacten met de smokkelbende, zoals blijkt uit de objectieve elementen van het strafdossier. Het hof verwijst wat dit laatste betreft naar de pertinente motieven van de eerste rechters in randnummer 12 (65° blad) van het bestreden vonnis, dewelke het hof herneemt en tot de zijne maakt.

8.3.
In ondergeschikte orde, argumenteert de beklaagde G. A., dat hij handelde onder dwang zodat er krachtens artikel 71 Strafwetboek geen sprake is van een misdrijf *"nu hij gedwongen werd door een macht die hij niet heeft kunnen weerstaan".*

Op goede gronden (randnummer 11, 64° blad bestreden vonnis) die het hof overneemt en tot de zijne maakt, hebben de eerste rechters geoordeeld dat er geen sprake is van de schulduitsluitingsgrond in de zin van artikel 71 Strafwetboek.

De in artikel 71 Strafwetboek bedoelde morele dwang veronderstelt dat de wilsvrijheid van de dader niet enkel verminderd is, maar dat zijn wilsvrijheid verloren is gegaan. Voor de toepassing van dit artikel is daarenboven vereist dat de dader niet op actieve of passieve wijze mag hebben bijgedragen tot het ontstaan ervan.

De aanvraag van de beklaagde om op wettelijke wijze in Duitsland te verblijven werd afgewezen. Hij besliste daarna zelf om illegaal in België te verblijven, medewerking te verlenen aan de activiteiten van een smokkelbende zoals hierboven beschreven om dan uiteindelijk zelf

een poging te wagen om de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken. De beklaagde bracht zichzelf in die situatie en er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat hij daarbij zijn wilsvrijheid verloor of onderhevig was aan enige morele dwang.

De door hem in beroepsconclusies beschreven moeilijke situatie sluit geenszins uit dat hij andere keuzes had kunnen maken.

9. De verzwarende omstandigheden
9.1.
De beklaagde G. A. wordt onder de telastlegging A.2 vervolgd voor het misdrijf van mensensmokkel met als één van de voorziene verzwarende omstandigheden dat dit gebeurde ten aanzien van minderjarige slachtoffers.

De beklaagde argumenteert in beroepsconclusies dat er geen enkele duiding wordt gegeven door de verbalisanten omtrent de leeftijdsbepaling van deze beweerde minderjarige slachtoffers (23 personen), dat transmigranten veelal verschillende identiteiten opgeven en dat ten gevolge daarvan de vrijspraak voor de mensensmokkel van minderjarigen zich opdringt.

De onder de telastlegging A.2 opgesomde slachtoffers (de identiteiten van de gesmokkelde personen in de telastleggingen A.2 en B.2 lastens de beklaagde G. A. worden opgesomd in het synthese proces-verbaal nr. 16675/2019 van 9 oktober 2019 - stuk 296 - kaft 2 strafdossier) gaven geboortedata op tussen 1 januari 2001 en 21 oktober 2003.

Naar het oordeel van het hof wordt, gelet op de onmogelijkheid voor de verbalisanten om in die omstandigheden de minderjarigheid van deze slachtoffers *de visu* en op grond van andere elementen vast te stellen, niet met afdoende zekerheid aangetoond dat het gaat om personen die de meerderjarigheid niet hebben bereikt.

Het hof zal de beklaagde G. A. vrijspreken voor de verzwarende omstandigheid voorzien in de telastlegging A.2 dat het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, nu er twijfel ten voordele van de beklaagde kan weerhouden worden enkel voor wat betreft de leeftijd van deze 23 slachtoffers opgesomd in de telastlegging A.2.

9.2.
De verzwarende omstandigheden dat bij de misdrijven van de telastleggingen A.2 en B.2 gebruik gemaakt werd van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ingevolge zijn of haar onwettige of precaire administratieve toestand, zodat die persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, dat het leven van het slachtoffer opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar werd gebracht en dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt zijn eveneens voor het hof bewezen gebleven.
Het hof maakt de desbetreffende motieven van de eerste rechters in de rubrieken 32. en 34. bestreden vonnis wat betreft het bewezen zijn van deze verzwarende omstandigheden integraal tot de zijne.

9.3.
9.3.1.
Het hof treedt de eerste rechters eveneens bij dat er sprake is van een vereniging en niet van een criminele organisatie. Daarover voerde het openbaar ministerie overigens geen grief aan.

Het hof onderschrijft de door de eerste rechters uiteengezette motieven (rubriek 35.2., 35.3. en 35.4., 75 en 76° blad bestreden vonnis) daartoe en maakt deze integraal tot de zijne.

Terecht aldus gingen de eerste rechters over tot heromschrijving van de verzwarende omstandigheid initieel voorzien in de telastleggingen A.2 en B.2 zoals omschreven in artikel 77quinquies, lid 1, 2°, van de Vreemdelingenwet, naar de verzwarende omstandigheid van de vereniging zoals voorzien in artikel 77quater, lid 1, 7°, van de Vreemdelingenwet:

"ingeval het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet."

Het hof treedt de eerste rechters bij dat de beklaagde handelde in het kader van een vereniging, op grond van de motieven vervat in rubriek 35.4. van het bestreden vonnis (76° blad), die het hof integraal tot de zijne maakt.

Volledigheidshalve merkt het hof op dat de eerste rechters nalieten deze heromschrijving op te nemen in het beschikkend gedeelte van het bestreden vonnis.

9.3.2.
De beklaagde G. A. verzoekt het hof om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 77quater, lid 1, 7° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 66 van het Strafwetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin dat de daden van mededaderschap gesteld door een individu in de zin van artikel 77quater, lid 1, 7° van de Vreemdelingenwet aanzien kunnen worden als het aanbieden van voordelen om de toestemming te verkrijgen van een persoon die gezag heeft over het slachtoffer in de zin van artikel 77quater, lid 1, 3° bis van de Vreemdelingenwet doch dit individu door deze daden niet aanzien wordt krachtens artikel 77quater, lid 1, 7° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 66 van het Strafwetboek als een slachtoffer, maar als een (mededader), terwijl artikel 77quater, lid 1, 3bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat dit individu alsdan als een slachtoffer kan aanzien worden wanneer deze daden gesteld werden om de toestemming te verkrijgen van een persoon die gezag heeft over dit individu?".

Artikel 77quater, lid 1, 3bis, van de Vreemdelingenwet voorziet in de volgende verzwarende omstandigheid:
"ingeval het is gepleegd door het aanbieden of aanvaarden van betalingen of om het even welke voordelen om de toestemming te verkrijgen van een persoon die het gezag heeft over het slachtoffer".

De beklaagde geeft een totaal verkeerde lezing en interpretatie van deze in de wet voorziene verzwarende omstandigheid, waar hij stelt dat zijn daden van deelneming in de zin van artikel 77quater lid 1, 7°, van de Vreemdelingenwet, aan de mensensmokkel, voorwerp van de bewezen telastleggingen A en B, gebeurden onder morele dwang (zie hierboven) en dat dit het soort daden betreft zoals voorzien in artikel 77*quater*, lid 1, 3*bis* van de Vreemdelingenwet. Vooreerst is het hof zoals vermeld van oordeel dat de beklaagde geenszins tegen zijn wil zijn medewerking verleende aan de mensensmokkel, aangezien hij ook andere keuzes had, en bovendien is de omstandigheid dat hij voor zijn medewerking gunsten kreeg van 'B. M.' niet te aanzien als de verzwarende omstandigheid zoals bepaald in artikel 77*quater*, lid 1, 3*bis*, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze foutieve lezing en interpretatie, is er geen grond voor het stellen van de prejudiciële vraag.

10.
Terecht en op grond van de hoger vermelde en overgenomen motieven, heromschreven de eerste rechters de telastlegging D.1 als volgt:

"Te 9150 Kruibeke en elders in het Rijk in de periode van 8 mei 2018 tot en met 16 januari 2019, meermaals, op niet nader bepaalde data,

deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, namelijk mensensmokkel met verzwarende omstandigheden (art. 322, 323 lid 1 en 324 lid 1 en 2 Strafwetboek)".

Deze geherkwalificeerde telastlegging D.1 lastens de beklaagde is voor het hof bewezen gebleven op grond van de motieven van de eerste rechters dewelke het hof integraal tot de zijne maakt.

11.
11.1.
In beroepsconclusies argumenteert de beklaagde dat er, voor wat betreft de verzwarende omstandigheid voorzien in artikel 77quater, lid 1,7°, van de Vreemdelingenwet (de strafbare vereniging), een ongelijkheid bestaat in de wettelijke strafbaarstelling daarvan in vergelijking met de strafbare vereniging zoals vervat in de artikelen 323 en 324 Strafwetboek waarvoor de beklaagde eveneens vervolgd wordt en die in casu niet de zwaarste bestraffing kan opleveren. (artikel 65, lid 1 Sw.)

De beklaagde meent dat het stellen van de volgende prejudiciële vraag zich opdringt:

"Schendt artikel 77quater, lid 1, 7 ° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, zoals ingevoegd bij de Wet van 10 augustus 2005 tot wijziging van diverse bepalingen met het oog op de versterking van de strijd tegen mensenhandel en mensensmokkel en tegen praktijken van huisjesmelkers, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre deze bepaling voorziet in eenzelfde bestraffing voor de verzwarende omstandigheid van een daad van deelneming

aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht de hoedanigheid van de betrokken persoon, terwijl het zelfstandige misdrijf van de strafbare overeenkomstig artikelen 323 en 324 van het Strafwetboek wel voorziet in zulke differentiatie?"

Diegene die schuldig wordt verklaard aan de verzwarende omstandigheid zoals voorzien in artikel 77*quater*, lid 1, 7° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bevindt zich niet in een identieke rechtstoestand als diegene die schuldig wordt bevonden aan het zelfstandig misdrijf van de bendevorming zoals voorzien in de artikelen 323 en 324 van het Strafwetboek.

Het wezenlijk bestanddeel van het misdrijf van de vereniging is het bestaan van een georganiseerde groep van personen die als doel heeft om aanslagen te plegen op personen of eigendommen die een misdaad of een wanbedrijf opleveren en waarbij in hoofde van elk lid de bewuste wil aanwezig is om deel uit te maken van deze georganiseerde groep zonder dat vereist is dat het bendelid de persoonlijke intentie heeft om binnen de vereniging een misdrijf te plegen. Het is niet vereist dat de vereniging effectief is overgegaan tot het plegen van aanslagen opdat men strafbaar zou zijn.
Er is sprake van bendevorming zoals voorzien in artikel 322 Strafwetboek door het enkel feit van het inrichten van de bende.

In casu maken de misdrijven voorwerp van de telastleggingen A.2 en B.2, waarvan de bewezen verzwarende omstandigheid van artikel 77*quater*, lid 1, 7° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 deel uitmaakt, de onderscheiden en uitgevoerde misdrijven uit die het oogmerk waren van de bende.

In navolging van hetgeen voorafgaat, is er naar het oordeel van het hof geen valabele reden tot het stellen van de door de beklaagde gestelde prejudiciële vraag.

Volledigheidshalve stelt het hof daarenboven, zoals de eerste rechters, vast dat dergelijke prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen, gelet op het bewezen zijn van de andere verzwarende omstandigheden zoals voorzien in artikel 77*quater*, lid 1, 2°, 4° en 6°, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die elk op zich eveneens aanleiding geven tot dezelfde strafverzwaring.

11.2.
In beroepsconclusies houdt de beklaagde G. A. voor dat een op te leggen geldboete (te vermenigvuldigen met het aantal slachtoffers in toepassing van artikel 77*bis* e.v. Vreemdelingenwet) niet vermenigvuldigd mag worden met het totaal aantal slachtoffers opgenomen in de telastleggingen A.2 en B.2 samen (d.i. respectievelijk 23 en 60 personen), aangezien in toepassing van artikel 65, lid 1 Strafwetboek slechts één straf kan opgelegd worden, dit is volgens de beklaagde de straf voorzien voor het transport waarbij de meeste personen op een vrachtwagen werden geïntercepteerd. *In casu* betreft dit het transport voorwerp van de telastlegging B.2.

Overeenkomstig artikel 77*quater* van de Vreemdelingenwet wordt het misdrijf mensensmokkel met één van de verzwarende omstandigheden zoals voorzien in dit artikel, bestraft met opsluiting van tien tot vijftien jaar en met een geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro, waarbij de boete zoveel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn.

Wanneer de strafrechter aan wie gelijktijdig verschillende misdrijven worden voorgelegd, oordeelt dat deze de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet, mag hij overeenkomstig artikel 65, eerste lid Strafwetboek daarvoor slechts één straf uitspreken.

De feiten voorwerp van de bewezen telastleggingen A.2 (waarbij het hof zoals hierboven werd uiteengezet de beklaagde zal vrijspreken voor de voorziene verzwarende omstandigheid dat dit zou gepleegd zijn ten aanzien van een minderjarige) en B.2 zijn gelijkaardig, met dezelfde misdrijfomschrijving en worden strafbaar gesteld door dezelfde wettelijke bepaling.

De multiplicator van de geldboete zoals voorzien in de artikelen 77*bis* e.v. Sw., is niet relevant bij het bepalen van de relatieve zwaarte van de straf zoals voorzien in artikel 65, lid 1 Sw. (zie ook Grondwettelijk Hof, 17 maart 2010, nr. 27/2010, B.8.4 en Cass., 3 januari 2012).

De geldboete dient wel degelijk zoveel keer te worden toegepast als er slachtoffers zijn volgens de telastleggingen A2 en B2 samen.

11.3.
De in hoofde van de beklaagde G. A. respectievelijk bewezen misdrijven van de telastleggingen A.2 (met uitzondering van de niet bewezen verzwarende omstandigheden zoals hoger vermeld), B.2 (met uitzondering van de niet bewezen verzwarende omstandigheid zoals vastgesteld in het bestreden vonnis) en D.1 zijn de uiting van eenzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65, eerste lid Strafwetboek voor elk van hen slechts één straf dient te worden uitgesproken, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

11.4.
Mensensmokkel is een wereldwijd fenomeen dat alle landen van de wereld treft, ook België. Het betreft een fundamentele schending van mensenrechten en kan verschillende vormen aannemen, maar vaak wordt misbruik gemaakt van de kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevinden, zoals *in casu*. Daders van mensensmokkel beogen snel geldgewin ten koste van hun slachtoffers: vluchtelingen en andere vreemdelingen die onwettig in de diverse landen waar zij door en naar gesmokkeld worden verblijven, worden op mensonwaardige en mensonterende wijze vervoerd en ondergebracht.

De lastens de beklaagde G. A. bewezen verklaarde feiten zijn uitermate ernstig en getuigen van een ernstig misprijzen voor de menselijke waardigheid. De feiten tonen aan hoe weinig respect de mensensmokkelaars hebben voor de levens van illegale vluchtelingen bij het smokkelen van deze mensen naar het Verenigd Koninkrijk. Dergelijke levensgevaarlijke en mensonwaardige praktijken dienen uiterst streng te worden bestraft. Ze zijn compleet onverstaanbaar met de normen en waarden die in een democratische rechtstaat het respect voor iedereen en de goede samenleving tussen burgers moeten waarborgen. De slachtoffers wordt ook een totaal onrealistisch wereldbeeld beloofd, terwijl de meesten onder hen ook als zij hun bestemming bereiken in werkelijkheid zeer lange tijd in de illegaliteit en mensonwaardige omstandigheden zullen leven. Ook het economisch leven en de arbeidsmarkt worden finaal door het illegaal overbrengen van mensen verstoord, en het asiel-

en vreemdelingenbeleid wordt daardoor ondergraven.

De beklaagde maakte duidelijk met het oog op zelf direct of indirect een vermogensvoordeel te bekomen op volkomen ontoelaatbare wijze misbruik van de kwetsbare positie van een groot aantal personen. De bewezen verzwarende omstandigheden tonen de uitermate zware ernst aan van de begane feiten. Het hof acht het bijzonder erg dat de beklaagde er zich totaal niet om bekommerde dat het leven van mensen in gevaar werd gebracht.

De criminele handelwijze van de beklaagde dient dan ook zeer streng te worden afgekeurd en beteugeld.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de preventie.

De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde G. A. ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

Bij de keuze van de straf en het bepalen van de strafmaat, streeft het hof ook de volgende doelen na:

- uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van het gepleegde misdrijf;
- het herstel van het maatschappelijk evenwicht en de aan de maatschappij veroorzaakte schade;
- bescherming van de maatschappij.

11.5.
De beklaagde G. A. is 24 jaar oud volgens de hem ter zitting opgegeven identiteit. Het hof merkt op dat hij in België gekend is onder 14 aliassen (zie bijlage 3 aan pv 13675/19 - stuk 295 e.v. kaft 2 strafdossier)
Naar eigen zeggen werd hij gevangen genomen in Ethiopië, waar hij op straat leefde en gemarteld werd. Hij kwam nadien naar Europa. In Duitsland werd zijn asielaanvraag geweigerd en hij verblijft aldus illegaal in Europa. Hij werd reeds meerdere malen ondergebracht in een gesloten centrum.

Hij heeft een blanco strafregister in België. Gezien er evenwel geen zekerheid is voor de politionele en gerechtelijke autoriteiten omtrent zijn identiteit gelet op het voorgaande en hij niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats in het Rijk, is dit niet echt een verdienste.

In ondergeschikte orde, dit is in het geval hij niet wordt vrijgesproken, verzoekt de beklaagde het hof om hem de gunst van de opschorting te willen verlenen.

Het hof is van oordeel dat het toekennen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling een absoluut onvoldoende krachtig signaal zou betekenen voor de beklaagde, die hierdoor niet of toch minstens onvoldoende de ernst van de door hem gepleegde feiten zou inzien. Bovendien wordt niet aangetoond, minstens niet op bewijskrachtige wijze en is het daarenboven in de gegeven omstandigheden totaal onaannemelijk dat een veroordeling, zoals hierna bepaald, de reclassering van de beklaagde buiten proportie in het gedrang zou brengen.

Rekening houdende met de aard en de ernst van de bewezen feiten, de omvang van de mensensmokkel, de omstandigheden waarin deze gepleegd werden, de minachting voor de wetten en reglementen met betrekking tot de toegang tot het grondgebied van de Staten binnen de Europese Unie en voor het welzijn en de veiligheid van een slachtoffer van mensensmokkel en de criminele ingesteldheid van de beklaagde, oordeelt het hof met eenparige stemmen een hoofdgevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete van 1.000,00 euro x 83 (aantal slachtoffers) = 83.000,00 euro, vermeerderd met 70 opdeciemen en aldus gebracht op 664.000,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden in hoofde van de beklaagde G. A. voor de bewezen feiten samen passend en gerechtvaardigd.

Zoals de eerste rechters is het hof evenwel van oordeel dat aangezien de beklaagde nog niet voor gelijkaardige feiten of andere oneerlijkheidsmisdrijven werd veroordeeld en aangezien de opgelegde bestraffing een voldoende waarschuwing zou moeten zijn om het plegen van nieuwe misdrijven te voorkomen, gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een proeftijd van drie jaar kan worden verleend wat betreft een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals bepaald in het beschikkend gedeelte van dit arrest.

De straf gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en de beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Sw., zodat hij in de voorwaarden verkeert voor gewoon uitstel van tenuitvoerlegging overeenkomstig artikel 8 §1 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

De geldboete moet worden vermeerderd met 70 opdeciemen, nu de bewezen feiten werden gepleegd na 31 december 2016.

De opgelegde vervangende gevangenisstraf dient de beklaagde aan te zetten om de geldboete te betalen.

De ontzetting van de beklaagde uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 4°, 5° en 6°, Strafwetboek gedurende de termijn zoals bepaald door de eerste rechters is volkomen passend en is nodig om de samenleving bijkomend voldoende lang te beschermen.

12.

12.1.

Terecht veroordeelden de eerste rechters de beklaagde G. A. tot 10% van de gerechtskosten gevallen in eerste aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie, in hun geheel begroot op de som van 18.016,19 euro.

De beklaagde moet ook worden veroordeeld tot de kosten in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, zoals hierna begroot.

12.2.

De eerste rechters oordeelden correct over de bijdrage aan het Slachtofferfonds ten aanzien van de beklaagde G. A. en over de overtuigingsstukken met betrekking tot de beklaagde G. A..

12.3.
De beklaagde dient eveneens veroordeeld te worden tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 11 van de Wet van 23 maart 2019 betreffende de gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten en tot invoeging van een artikel 648 in het Wetboek van strafvordering (B.S., 19 april 2019) en die krachtens artikel 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij Koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals opgeheven met ingang van 1 januari 2020 bij artikel 43 van het Koninklijk besluit van 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementele bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd (B.S., 27 december 2019), en hersteld met ingang van 3 september 2020 bij artikel 1 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 3 september 2020), 50,00 EUR bedraagt. Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf en het bedrag ervan wordt bepaald op het ogenblik van de uitspraak.

12.4.
Terecht veroordeelden de eerste rechters de beklaagde tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand ten bedrage van 20,00 euro.

13. Burgerlijk
13.1.
De burgerlijke partij Myria stelt incidenteel beroep in en vordert het hof de beklaagde te veroordelen tot een schadevergoeding van 5.100,00 euro, meer de vergoedende interesten vanaf de gemiddelde datum van 1 mei 2018 en de gerechtelijke interesten van de datum van dit arrest op de hoofdsom en de vergoedende interesten samen.

De burgerlijke partij vordert tevens de beklaagde te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding van 1.080,00 euro, zowel voor de procedure in eerste aanleg als voor de beroepsprocedure.

Door de in hoofde van de beklaagde G. A. misdrijven van mensensmokkel in de mate zoals bewezen verklaard (A.2 en B.2), heeft de burgerlijk partij Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen en de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (hierna genoemd Myria), schade geleden waarvoor de beklaagde G. A. (samen met alle andere initieel medebeklaagden) aansprakelijk is, zodat hij overeenkomstig artikel 1382 B.W. gehouden is tot vergoeding van de schade, voor zover deze vordering gesteund is op de telastleggingen A.2 en B.2.

In de mate de vordering van de burgerlijke partij gesteund is op de bewezen telastlegging D.1 dient deze te worden afgewezen als ongegrond, gelet op het ontbreken van het causaal verband van de geleden schade met het bewezen misdrijf van de telastlegging D.1.

De respectieve bewezen feiten hebben schade toegebracht aan de doelstellingen die de burgerlijke partij nastreeft waaronder de bestrijding van mensensmokkel.

Er kan worden aangenomen dat de burgerlijke partij substantiële materiële en morele schade heeft geleden.

De eerste rechters hebben de door de burgerlijke partij gevorderde morele schadevergoeding ten bedrage van 5.000,00 euro herleid naar 1,00 euro. De eerste rechters kenden wel de gevorderde administratiekosten van 100,00 euro toe en bepaalden de gemiddelde datum vanaf dewelke interesten kunnen worden toegekend op 1 augustus 2018.

Cijfermatig werd door de beklaagde G. A. geen enkele betwisting gevoerd betreffende de gevorderde schadevergoeding.

Op grond van de gegevens van het strafdossier en de behandeling van de zaak ter zitting van het hof komt een morele schadevergoeding van 5.000,00 euro en een schadevergoeding van 100,00 euro voor administratiekosten billijk en rechtmatig voor, dit is een totale schadevergoeding van 5.100,00 euro.

Gelet op de veroordeling van de beklaagde G. A. tot het betalen van een schadevergoeding aan de burgerlijke partij, wordt hij veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding (forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij) als bedoeld in artikel 1022 Ger.W.. (art. 162 bis en 194 Sv.).
Een rechtsplegingsvergoeding wordt toegekend per aanleg.
De begroting van de rechtsplegingsvergoeding heeft het bedrag van de vordering meer de (vergoedende) intrest als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Voor de procedure in eerste aanleg wordt aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van 1.080,00 EUR toegekend.

Voor onderhavige beroepsprocedure wordt de rechtsplegingsvergoeding voor de burgerlijke partij ook bepaald op 1.080,00 EUR.

Het hof treedt de eerste rechters bij dat de vergoedende interesten slechts kunnen toegekend worden vanaf de gemiddelde datum bepaald op 1 augustus 2018.

13.2.
Terecht hebben de eerste rechters in toepassing van artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtdoende op tegenspraak,

gelet op de hierboven aangehaalde wetsbepalingen en de artikelen:
- 24 van de Wet van 15 juni 1935,
- 2, 3, 25, 31, eerste lid, 38, 39, 40, 41, 44, 45, 50, 65, eerste lid, 66, 79, 80, 322, 323, lid

1 en 324, lid 1 en 2, van het Strafwetboek;
- 1, 77bis, 77quater, eerste lid, 2°, 4°, 6° en 7°, en tweede lid, 77*sexies*, eerste lid, en 80 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
- 162, 162bis, 190, 194, 195, 203, 204, 206, 210, 211, 211*bis* en 212 van het Wetboek van Strafvordering,
- 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering,
- 1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- 1022 Gerechtelijk Wetboek,

verklaart de hoger beroepen van de beklaagde G. A. en van het openbaar ministerie en het incidenteel beroep van de burgerlijke partij Myria tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van 25 februari 2020 ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen,

zegt dat er geen redenen zijn om de door de beklaagde G. A. gevraagde getuigen te horen,

zegt dat er geen redenen zijn om de door de beklaagde G. A. voorgestelde vragen aan het Grondwettelijk Hof te stellen,

op strafgebied:

stelt vast dat de vrijspraak van de beklaagde G. A. voor de verzwarende omstandigheid vermeld in de telastleggingen A.2 en B.2 dat het misdrijf werd gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, definitief vaststaat,

bevestigt het vonnis waar het de verzwarende omstandigheid voorzien in de telastleggingen A.2 en B.2 zoals omschreven in artikel 77*quinquies* lid 1, 2° Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heromschrijft naar de verzwarende omstandigheid van de vereniging zoals voorzien in artikel 77quater lid 1, 7°:

"ingeval het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet.",

bevestigt het vonnis waar het de telastlegging D.1 heromschrijft als volgt:

"te 9150 Kruibeke en elders in het Rijk in de periode van 8 mei 2018 tot en met 16 januari 2019, meermaals, op niet nader bepaalde data, deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, namelijk mensensmokkel met verzwarende omstandigheden (art. 322, 323 lid 1 en 324 lid 1 en 2 van het Strafwetboek)",

bevestigt het bestreden vonnis voor wat betreft de beslissing over de overtuigingstukken met betrekking tot de beklaagde G. A.,

wijzigt het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde van 25 februari 2020 in de mate het is bestreden voor het overige als volgt:

spreekt de beklaagde G. A. vrij voor de verzwarende omstandigheid voorzien in de telastlegging A.2 dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige,

verklaart de beklaagde G. A. schuldig aan de misdrijven van de telastleggingen A.2 (behoudens de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige en dat het misdrijf werd gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang), B.2 (behoudens de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang) en D.1 (zoals heromschreven),

veroordeelt de beklaagde G. A. voor de in zijnen hoofde bewezen telastleggingen A.2, B.2 en D.1, zoals voormeld, samen tot een hoofdgevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete van 664.000,00 euro, zijnde een geldboete van 1.000,00 euro x 83 = 83.000,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

verleent gewoon uitstel voor een gedeelte van 564.000,00 euro van de opgelegde geldboete van 664.000,00 euro voor een periode van drie jaar,

verklaart de beklaagde G. A. voor een periode van 10 jaar ontzet van de uitoefening van de in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek bepaalde rechten, met name het recht om:

1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
2° verkozen te worden;
3° enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5° geroepen te warde tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van ene vermoedelijk afwezige of bewindvoerder van een persoon die krachtens artikel 492/1 van het Burgerlijk Wetboek is beschermd uit te oefenen;
6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht,

legt de beklaagde G. A. de verplichting op een bedrag van 200,00 euro, dit is 25,00 euro vermeerderd met 70 opdeciemen te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

legt de beklaagde G. A. de verplichting op een bedrag van 50,00 euro te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure,

veroordeelt de beklaagde G. A. tot 10 % van de kosten van de procedure in eerste aanleg

gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 18.016,19 euro,

veroordeelt de beklaagde G. A. tot het betalen van een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand,

laat de kosten van vonnisafschriften begroot op 429,00 euro ten laste van de Staat,

veroordeelt de beklaagde tot de overige kosten van de beroepsprocedure gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot in totaal op 74,18 euro,

het hof stelt vast dat al deze kosten ondeelbaar zijn veroorzaakt door de telastleggingen A2, B2 en Dl, zoals bewezen verklaard en heromschreven,

op burgerlijk gebied:

verklaart het incidenteel beroep van de burgerlijke partij Myria ongegrond voor zover dit gesteund wordt op de telastlegging D.1,

verklaart het incidenteel beroep van de burgerlijke partij Myria voor zover gesteund op de bewezen telastleggingen A.2. en B.2. in de volgende mate gegrond:

veroordeelt de beklaagde G. A. tot het betalen aan de burgerlijke partij Myria van een schadevergoeding van 5.100,00 euro waarvan hij voor een gedeelte van 101,00 euro hoofdelijk gehouden is met de door de eerste rechters medeveroordeelde beklaagden, meer de vergoedende interesten vanaf 1 augustus 2018 tot op datum van dit arrest en met de gerechtelijke interesten vanaf de datum van dit arrest tot de dag van algehele betaling,

veroordeelt de beklaagde G. A. tot het betalen van de kosten van de burgerlijke partij Myria gevallen in eerste aanleg, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.080,00 euro met dien verstande dat hij daartoe hoofdelijk gehouden is met de door de eerste rechters medeveroordeelde eerste beklaagde ten belope van 180,00 euro en met de door de eerste rechters medeveroordeelde derde tot en met achtste beklaagde ten belope van 90,00 euro,

veroordeelt de beklaagde G. A. tot het betalen van de kosten van de burgerlijke partij Myria gevallen in hoger beroep, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.080,00 euro.

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof de veroordeelde op de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, en op de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de in uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten.

Als inlichting over de mogelijkheden om in het kader van de strafuitvoering te worden gehoord over de voorwaarden die in het belang van de burgerlijke partij moeten worden opgelegd verwijst het hof de burgerlijke partij naar dezelfde wetten en besluiten.

Aldus gewezen door

P. G.,	raadsheer – wdn. kamervoorzitter
A.S	raadsheer,
P.C.,	raadsheer,
en bijgestaan door A.K.,	griffier.

en na ondertekening door dezen uitgesproken in openbare terechtzitting van **21 december tweeduizend twintig**

door P. G.,	raadsheer – wdn. kamervoorzitter
in aanwezigheid van C. B.,	advocaat-generaal,
en bijgestaan door A. K.,	griffier.